

flaede Maade. Jeg har ikke haft Lejlighed til at studere de Love, han nævner, den spanske, den russiske, den franske og saa videre, men det fremgaar af selve Motiverne for det første, at den Dobbeltthed, som skal indføres, den Maade, hvorpaa de to Beviser skulle stilles til hinanden, her er meget forskjellig fra den Maade, hvorpaa de ere stillede til hinanden i hele denne Institutions Hiemland, nemlig England, specielt London. Der er der nok to Beviser, men, som jeg straks skal komme til: De staa i et ganske andet Forhold til hinanden end her foreslaas. Jeg vil sige, at Koncipisten har paa en Maade vendt op og ned paa hele dette Forhold. For det andet har Koncipisten ogsaa oplyst, at i en By som Hamborg, et af de største Handelscentre og i vor umiddelbare Nærhed oven i Købet, har man ikke turdet indlade sig paa det, om man saa kan kalde det, kontinentale System med de dobbelte Beviser, men har nøjedes med et Bevis, og hvad der er endnu mærkeligere: i Bremen, hvor man har en Lov, som hjemler Systemet med de dobbelte Beviser, bruger man ikke dette System. Det har formodentlig vist sig, at der er praktiske Vanskeligheder derved, naar man gaar ind paa det saakaldte kontinentale System, at der fremkommer Konfusion, at der kommer Forvirring; Købmændene forstaa det ikke, Juristerne vel heller ikke, og derfor nøjes man med et Bevis. Nu siger nok Koncipisten til Lovforslaget her, at der ved den Maade, hvorpaa Tingene er ordnet, intet er præjudiceret, Købmændene kunne vælge mellem, om de ville nøjes med et Bevis, eller om de ville have ubstødt to Beviser. Men det er ikke ganske rigtigt. Thi som ærede Medlemmer ville se af § 6, har jo netop det ene Bevis, nemlig Oplagsbeviset, i alt Fald efter hvad den ærede sidste Taler jagde, som normal Funktion den at tjene ved Ejendoms-overdragelse, hvortilmod Garantibevisets Funktion er at tjene ved Haandpantstiftelse, og der findes Udtryk i saa Henseende i Motiverne, hvortil jeg vil henvise navnlig den ærede sidste Taler, f. Eks. til Pag. 8 i Motiverne anden Spalte nederst, hvor der staar, at vil han pantsætte Varerne, maa han dertil benytte et Garantibevis. Jeg ved godt, at andet Steds siges det modsatte — det er ikke saa sjældent Tilfældet. — men jeg antager, som der staar i § 6, at Oplagsbeviset bruges ved Overførelse af Ejendomsretten over de oplagte Varer, men ikke kan bruges til Pantsætning, og at Garantibeviset bruges ved Pantsætning og ikke kan bruges ved Ejendoms-overdragelse. Hvad er nu Følgen deraf? Det er den, at enhver der lægger Varer ind i Frihavnens Pakhus, vil og maa fra

første Færd tage dobbelt Bevis, baade et Oplags- og et Garantibevis. Jeg Reglen vil det jo stille sig saa, at den, der lægger Varer op, ikke kan vente at sælge dem straks — jeg sætter f. Eks., at det er Varer, der komme fra Østerøbskøbsnet om Efteraaret, medens den riatige Tid til at sælge dem først kommer om Vinteren eller hen ad Foraaret, og det er vistnok i dette Tilfælde, at Frihavner skal gøre sit Gavn. Altsaa der maa gaa en Tid, hvor han ikke kan og heller ikke kan ønske at sælge Varerne, men paa den anden Side vil han da, navnlig hvis han har en større Forretning af denne Slags, med Oplagsvarer, have Laan paa disse, det er jo netop Bankernes Opgave at give saadanne. Da han altsaa maa belaaene Varerne, maa han tage et Garantibevis. Oplagsbeviset skal han ubetinget have, men han maa tillige tage et Garantibevis. Den sidste ærede Taler har vist, hvilke Vanskeligheder man kommer ind paa, hvis man vil benytte Oplagsbeviset til Laan, og hvorledes Koncipisten slet ikke har udredt dette saaledes, at der er kommet Klarhed derover. Jeg tiltræder fuldt ud, hvad de sidste ærede Talere htrede i saa Henseende. Altsaa: normalt vil det blive Reglen, at Oplagsgæren vil tage de to Beviser, Garantibeviset og Oplagsbeviset. Han kan ikke nøjes med eet Bevis, fordi han ikke kan bruge dette ogsaa til Pantsætning. Da saa siger jeg, saa er det simple, dette, at man kun har eet Bevis for den individuelle Vare, der ligger ude paa Pakhuset, ubeluttet; man maa have to Beviser. Det er noget, som jeg synes Koncipisten ikke har ladet sig staa klart for, hvorledes man, naar man vil skabe noget saadant, som her er Tale om, nemlig at lade et Bevis, et Stykke Papir, blive Repræsentant og Bærer for det Aktiv, der ligger ude paa Pakhuset, saa egentlig kan lade to Stykker Papir fungere som saadanne. Maa der ikke være eet, der er det originale, Hovedbeviset, det eneste, der gælder lige over for Oplagsbeviset? Og hvis man endelig vil have andre, saa maa de, om end ikke i Navn, saa dog i Realiteten, fremtræde som Kopier. Det at lade Varen samtidig repræsentere af to Beviser, som oven i Købet have forskellige Funktioner, tror jeg nødvendigvis meget let vil lede til Konfusion. Jeg kan egentlig ikke se, at der overhovedet er nogen Trang til at have dobbelte Beviser undtagen til et ganske bestemt Brug, nemlig, hvor der er Tale om at sælge Varer mod at kreditere Købesummen. Det er det, som Forfatteren, Koncipisten, har søgt at møde, navnlig ved § 10 i Udskiftet, men, som det forekommer mig, paa en noget uheldig Maade. Det er rigtigt nok,